

FÁBIÁN Tibor

Csak te sietsz

Vágtatsz keresztül a Fő utcán, sietsz, mert megszoktad, mert ez a sétálást, andalgást, ballagást nem ismerő leszegettfejú, valójában értelmetlen sietség jellemez kora kamaszkorodtól, így szocializálódást, erre nevelted magad, kiszajtolni az időt, vagy az idő sajtol ki téged?, bárhogya is, de folyton harcba lenni az idővel, mintha attól tartanál, hogy egyszer a kismutató és a nagymutató találkozása lefejez, és akkor rohanhatsz tovább fej nélkül, és akkor ott, azon a kora délutáni órán egyszer csak rájössz, hogy senki sem rohan ott a Fő utcán, csak te; csak te sietsz valami homályos, közlebről meg nem állapított célt kergetve, félve, hogy a múltó idő egyszer csak lefejez, és akkor sem időd, sem fejed nem lesz, mert nem siettél eléggé..., pedig most azt kell látnod, azzal szembesülsz, ott a Fő utcán, úgy negyed egy körül, hogy csak te vagy ilyen futóbolond, miközben mások andalognak, kirakatokat bámulnak, sétálva telefonálnak, peracet rágsálnak, de ez még mind semmi, mert a kávézók utcára telepített teraszain minden szék foglalt, ráérős fiatalok beszélgetnek, szürcsölik a frappét, a futóbolondnak járó elnéző mosollyal figyelik együgyű és céltalan rohanásod, ott a Fő utcán, sőt olyan jólesően üldögélnek, mintha ez lenne nekik a nap fénypontja, az egyetlen cél, a főműsoridő, leülni egy barátal vagy többel és csak nézni az elhaladó futóbolondot, és néhány lány közben még kihívó mosollyal a szemed közé is néz, mintha csak hellyel kínálna, megállásra késztetne, megannyi fékező tekintet, de te csak sietsz tovább, fontos dolgaidd nyomában, annak tudatában, hogy „Tanár úr, én készültem”, minden elintézendő ügy fel van írva, ki kell őket pipáljam, eme szent meggyőződéstől hajtva rohansz hát végig a Fő utcán, újabb és újabb teraszok jönnek szembe veled, ahol senki nem siet, csupa ráérős kiegyensúlyozott arc, magadban lázasan találgatod, vajon miből élnek ezek?, mindenki nem lehet bankár és ügyvéd, honnan jöhet ez a sok ráérős ember?, akad persze néhány turista is, néhány idegen szó foszlánya elér hozzád, de a többi mind helybeli ráérős ember, szóval ezek a vidám és szép arcú, kiegyensúlyozott emberek honnan veszik az időt, az időhöz a bátorságot, és mindkettőhöz a pénzt?, vagy az időt is a fizetés mellé adják nekik, vagy csak beosztás kérdése lenne az egész?, talány ez az egész Fő utcai ráérős kép, amely már-már csendéletet idéz, amelyben te vagy a szorgos hangya, ami tovasiet a békésen szunnyadó alma és körte között, éhesen figyeled a pékség kirakatát, de mész tovább, lassítasz, tűnődsz, kattognak a fogaskerekek és végül hátratulatsz, mégis csak kérsz egy palacsintát, mert egy palacsinta jár neked, egy palacsinta még egy sietős embernek is jár, ha más nem is, ha egy laza üldögélés és frappézás nem is, de azt a palacsintát meg kell venni, mert az jár neked, annyi a sietős hangyának is jár, és már azon tűnődsz, hogy a pékség eladói is olyan végtelen megértéssel szolgálnak ki, mintha tudnák, jönni fog valaki, aki ennyire siet és még egy palacsintára is csak nehezen szánja rá magát, amit aztán néhány perc alatt befal, mert sietős neki, mert nem érsz rá békés nyugalommal enni, mert ez a palacsinta is csak egy teher számodra, amit meg kell enni, ehhez lassítanod kell, pedig körülötted angyali nyugalommal szürcsölik a kávé a lányok és ettől a békés üldögéléstől csak még szebbek lesznek, te meg néhány harapással felzabárod azt a szegény Fő utcai palacsintát és a papírját rohanvást a szemetesbe dobod, nehogy időt veszíts a cipelésével, és közben már magadra haragszol, pedig

az előbb még azokra haragudtál, akik olyan ráérősen üldögélnek, hadarás nélkül beszélgetnek, és a határidőnaplójukat sem lapozzák páni félelemmel, hogy ugyanbiza, miről maradnak le, az előbb még rájuk haragudtál, hogy jönnek ők ehhez, merthogy, gondoltad nemrég, még a palacsinta irgalmatlan befalása előtt, egy ilyen nyugodt békés üldögélés negyed egy körül a Fő utcán kész időpocsékolás, de az a néhány lépésnyi lassítás, mialatt kivégezted azt a szegény palacsintát, rádöbbsentett, hogy milyen értelmetlen tud lenni ez a három lépésnyi palacsintaevés, amikor csak ennyire telik tőled, az időből, és úgy egyáltalán, milyen értelmetlen is ez a Fő utcai rohanás, ez a hajsza az idővel, ez a folytonos párbajozás, amiben állandóan veszítesz, mert olyan jó lenne leülni egyszer, nem sokára, hanem hamarosan, akár most, oda a Fő utcára, az egyik teraszra, a sok-sok ráérős ember mellé, hogy te is érezd milyen az, amikor ráérsz, amikor időben vagy, egyik kezében az idő, a másikban egy kávéskanál, és ráérsz visszamosolyogni a frappézó lányokra, és még azon a nyamvadt palacsintán sem kellene gondolkodni, hogy jut-e három lépés rá, és egyáltalán csak ráérni, élni.

???